

Ik wil het met jullie hebben over toekomst. We hebben allemaal een toekomst en allemaal dromen over hoe die eruit gaat zien. Over wat we gaan doen, waar we gaan wonen, wie we gaan ontmoeten. Maar bovenal willen we in de toekomst allemaal vrij zijn.

Niet iedereen heeft een vrije toekomst. Leeftijdsgenoten van mij in Libië, Syrië en Afghanistan zijn niet verzekerd van een vrije toekomst. Ze weten niet of ze nog wel onderwijs kunnen krijgen, of ze nog wel eten en drinken kunnen krijgen, of zij en hun familie nog wel veilig zijn. Daarom kiezen die mensen voor hun eigen toekomst, een toekomst hier. En dat is vrijheid. Vrijheid is kiezen voor je eigen toekomst. En wij staan voor die vrijheid, niet alleen voor mensen hier, maar ook voor mensen in Libië, Syrië, Afghanistan en overal waar de vrije toekomst van mensen in gevaar is.

Maar niet iedereen staat voor die toekomst. We hebben van Europa, fort Europa gemaakt. Er staan muren omheen. Mensen die vluchten hebben geen andere keus dan een levensgevaarlijke tocht maken. Júíst nu mensen ons het meeste nodig hebben, zijn we terughoudend. Zeggen we 'ho maar, niet allemaal tegelijk'. Ankie Broekers-Knol, onze staatssecretaris van asiel, gebruikt dezelfde drogredenen als de Taliban. Allemaal om maar zoveel mogelijk mensen weg te houden. Daar ben ik boos over, en teleurgesteld, maar ik ben niet verbaasd. We zagen het namelijk al bij de Moria-deal. Ons asielbeleid gaat niet meer over mensen.

En dat is al heel lang aan de gang. We sturen mensen terug naar gebieden die niet veilig zijn, we doen dat zelfs met

kinderen die hier al hun hele leven wonen. En als die kinderen dan een pardon krijgen gaan we nog steeds niet normaal met ze om. De kinderen die in 2007 een pardon kregen, kregen dit jaar pas een paspoort.

Onze opvang is ook niet goed. We stoppen mensen in AZC's, met onveilige situaties en te weinig begeleiding. Als die mensen dan niet goed integreren, doen we alsof dat hún schuld is.

Als mensen eindelijk volwaardig Nederlander zijn, zijn ze dat vaak eigenlijk nog steeds niet. Ze worden gediscrimineerd, achter gesteld en hebben minder kansen.

Voor onze regering zijn vluchtelingen een nummer geworden. Alsof het coronacijfers zijn probeert onze regering dat nummer maar zo laag mogelijk te houden, dat kan zo niet langer.

We hebben nu te maken met een vreselijke situatie in Afghanistan, maar hier ligt ook een kans. We hebben de kans om het roer om te gooien op een moment dat mensen dat het meest nodig hebben. We kunnen de muren van Fort Europa afbreken. We kunnen onze armen openen. We kunnen kiezen voor menselijkheid.

En wat een kansen liggen er dan. Als we die mensen onderdak geven, de kans geven op onderwijs en een baan. Als we ze echt volwaardig opnemen in onze samenleving. Dan kunnen zij zoveel aan ons land toevoegen.

Wij zijn hier vrij. Maar als we niet voor de vrijheid kunnen staan van de mensen die het meest in nood zijn, wat is die vrijheid dan waard? Wat zegt dat over onze eigen vrije toekomst? Mensen die nu vluchten uit Afghanistan kiezen voor een vrije toekomst. Laten wij dat ook doen. Laten we

kiezen voor vrijheid. Laten we kiezen voor de toekomst van mensen.

Dat wordt mijn oproep aan de politiek, ook aan mijn moederpartij. In het regeerakkoord willen wij een menselijk asielbeleid zien, dat ga ik eisen. Hopelijk doen jullie met ons mee.